

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

SERVIS OIL (dříve SILMET OIL), IČ 15526305
sídlem Příbram III 168
zastoupen Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem
sídlem Na Flusárně 168, Příbram III

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, č.j. 69489/ENV/15
1071/520/15,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Plzeň (dále jen „ČIŽP“), ze dne 14. 9. 2015, č. j. ČIŽP/43/OOV/SR01/1415938.007/15/ZJJ (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla žalobci za správní delikt dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), uložena pokuta ve výši 80 000 Kč.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Dne 24. 9. 2014 provedla ČIŽP kontrolu dodržování vodního zákona a kontrolu nakládání s vodami v provozu penzionu Bystřina vlastněném Odborovým svazem pracovníků peněžnictví a pojišťovnictví. Při kontrole bylo zjištěno, že je zde využíván kotel na LTO, přičemž olej pro jeho provoz byl skladován ve čtyřech nadzemních dvouplášťových nádržích, každá o objemu 1 000 litrů (1m³). Dle sdělení provozovatelky penzionu byly nádrže plněny částečně (max. 500 l) s četností 2-3x za rok, přičemž z doloženého havarijního plánu, který nebyl opatřen datem a údajem o jeho schválení příslušným úřadem, vyplynulo, že jeho platnost skončila již dne 31. 12. 2010. Z doložené smlouvy o nájmu souboru zařízení pro výrobu tepla a o dodávce tepelné energie ze dne 6. 6. 2001 bylo ČIŽP mimo jiné zjištěno, že nádrže měl v nájmu žalobce, který byl i osobou odpovědnou za provoz olejového hospodářství a dodržování vodního zákona a který byl i vlastníkem v nádržích uskladněného paliva. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl schopen doložit ČIŽP aktuální, platný a schválený havarijní plán, přistoupila ČIŽP k zahájení řízení s žalobcem pro podezření ze spáchání správního deliktu. V průběhu řízení byl spis doplněn o rozhodnutí vodoprávního úřadu o schválení havarijního plánu pro zacházení s ELTO v objektu penzionu Bystřina ze dne 24. 11. 2014. Dále spis obsahuje informaci vodoprávního úřadu, ve které k dotazu ČIŽP, zda byl od 1. 1. 2011 do 24. 11. 2014 schválen jiný havarijní plán, vodoprávní úřad sděluje, že žádný jiný havarijní plán pro penzion Bystřina neschválil.
4. Prvoinstančním rozhodnutím ČIŽP byla žalobci dle § 125g odst. 2 písm. a) a § 125g odst. 5 písm. b) vodního zákona uložena pokuta ve výši 80 000 Kč za správní delikt, kterého se žalobce dopustil tím, že v olejovém hospodářství penzionu Bystřina zacházel se závadnými látkami, konkrétně s ELTO, skladovanými ve čtyřech nadzemních dvouplášťových nádržích o celkovém objemu 4 m³ bez vodoprávním úřadem schváleného havarijního plánu minimálně v kontrolovaném období, tj. od 1. 1. 2012 do 24. 9. 2014, což je v rozporu s § 39 odst. 2 písm. a) vodního zákona.
5. Žalovaný k odvolání žalobce změnil napadené rozhodnutí tak, že část výroku nahradil textem, dle kterého byla uložena pokuta za správní delikt, kterého se žalobce dopustil tím, že v olejovém hospodářství penzionu Bystřina v rozporu s § 39 odst. 2 písm. a) vodního zákona zacházel se závadnými látkami ve větším rozsahu ve smyslu § 2 písm. b) vyhl. č. 450/2005 Sb., o náležitostech nakládání se závadnými látkami a náležitostech havarijního plánu, způsobu a rozsahu hlášení havárií, jejich zneškodňování a odstraňování jejich škodlivých následků, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně s extra lehkým topným olejem v množství 2 000 litrů, skladovaným ve čtyřech nadzemních dvouplášťových nádržích o celkovém objemu 4 m³ bez vodoprávním úřadem schváleného havarijního plánu, a to minimálně v kontrolovaném období, tj. od 1. 1. 2012 do 24. 9. 2014. Ve zbytku žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil.

6. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že ČIŽP správně posoudila nakládání s ELTO jako zacházení se závadnými látkami ve větším rozsahu ve smyslu § 39 odst. 2 vodního zákona ve spojení s přílohou č. 1 téhož zákona a vyhl. č. 450/2005 Sb. Rozhodnou skutkovou okolností je množství této látky, se kterou žalobce v olejovém hospodářství standardně nakládá, nikoli to kolik je této látky skladováno v konkrétním okamžiku. Není rozhodné, dojde-li přechodně v důsledku spotřeby k poklesu objemu. Dále žalovaný uvedl, že předložení havarijního plánu není možné nahradit tvrzením svědka, že plán existuje, a kromě návrhu na provedení důkazu výsledkem svědka žalobce ničeho jiného nenavrhoval. ČIŽP si navíc u příslušného vodoprávního úřadu ověřila, že vyjma havarijního plánu ze dne 24. 11. 2014 žádný jiný plán v relevantním období nebyl schválen. Byť bylo odůvodnění ČIŽP ohledně neprovedení výsledku svědka strohé, ČIŽP se s tímto návrhem vypořádala. Žalobce přitom měl povinnost disponovat havarijním plánem, resp. prokázat jeho existenci, což nikdy neučinil. S ohledem na zjištěné skutečnosti je možné konstatovat, že žalobce nakládal se závadnými látkami bez schváleného havarijního plánu. K výši uložené pokuty žalovaný shledal, že skutková podstata deliktu nevyžaduje porušení chráněného zájmu, ale postačuje jeho ohrožení, případná porucha představuje těžší následek. S ohledem na význam havarijního plánu nepřisvědčil žalobci ani v tom, že by následek jeho jednání byl nízký či nulový. Tím spíše, že k zacházení se závadnými látkami docházelo v místě II. zóny NP Šumava v těsné blízkosti I. zóny. Sankce tak byla přiměřená.

II.

Argumentace účastníků

7. Žalobce vznesl v žalobě celkem 4 žalobní body:
- 1) V průběhu řízení nebylo prokázáno, že by žalobce zacházel se závadnými látkami ve větším rozsahu, neboť nebylo vůbec zjištěno (skutečné) množství závadných látek, s nimiž měl žalobce nakládat, tj. není zřejmé, zda byla naplněna skutková podstata deliktu.
 - 2) Nebylo dostatečným způsobem zdůvodněno zamítnutí důkazních návrhů žalobce, absentuje věcně adekvátní odůvodnění.
 - 3) Nebylo najisto prokázáno, že žalobce nakládal se závadnými látkami bez schváleného havarijního plánu, došlo k rozporu s § 3 správního řádu.
 - 4) Výše uložené pokuty je nepřiměřená zejména s ohledem na to, že nevznikla žádná škoda, místa skladování byla zabezpečena a byly pravidelně prováděny těsnostní zkoušky.
8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Bylo zjištěno, že nádrže jsou plněny ELTO několikrát do roka, a to do množství 2 000 l, čímž docházelo k nakládání s látkami ve větším rozsahu, a to nejen co do skladování, ale i používání jako paliva. Nemůže být přitom rozhodné, kolik je látky v zařízení obsaženo v konkrétním okamžiku, neboť by to odporovalo vyhl. č. 450/2005 Sb. Neprovedením důkazu výsledkem svědka se zabývala jak ČIŽP, tak i žalovaný, přičemž předložení havarijního plánu nelze nahradit jiným důkazem. Rovněž byla zdůvodněna i výše uložené pokuty bez ohledu na to, že jednáním žalobce nevznikla žádná škoda, a to s ohledem na význam a obsah havarijního plánu (zejména prevence a postupy v případě havárie).
9. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na své žalobě a zopakoval žalobní námitky.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem k výzvě soudu vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
11. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
12. Podle § 39 odst. 2 písm. a) vodního zákona v případech, kdy uživatel závadných látek zachází s těmito látkami ve větším rozsahu nebo kdy zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím pro povrchové nebo podzemní vody, má uživatel závadných látek povinnost činit tato opatření: vypracovat plán opatření pro případy havárie (havarijní plán) a předložit jej ke schválení příslušnému vodoprávnímu úřadu; může-li havárie ovlivnit vodní tok, projedná jej uživatel závadných látek před předložením ke schválení s příslušným správcem vodního toku, kterému také předá jedno jeho vyhotovení.
13. Dle § 125g odst. 2 písm. a) vodního zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba, která zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím pro povrchové nebo podzemní vody, se dopustí správního deliktu tím, že zachází s nimi bez schváleného havarijního plánu podle § 39 odst. 2 písm. a).
14. Dle § 125g odst. 5 písm. b) vodního zákona se za správní delikt uloží pokuta do 500 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 2 písm. a).
15. Dle § 125l odst. 2 vodního zákona se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
16. Dle § 2 písm. b) vyhl. č. 450/2005 Sb. se pro účely této vyhlášky rozumí zacházením se závadnými látkami ve větším rozsahu - zacházení se závadnými látkami v kapalném skupenství v zařízení s celkovým množstvím v něm obsažených závadných látek nad 1 000 l včetně nebo v přenosných, k tomu určených, obalech s celkovým množstvím v nich obsažených závadných látek nad 2 000 l včetně, a to v kterémkoliv okamžiku. O zacházení s pevnými závadnými látkami ve větším rozsahu se nejedná, je-li s nimi nakládáno v kterémkoliv okamžiku v celkovém množství závadných látek do 2 000 kg včetně. Dále se o zacházení se závadnými látkami ve větším rozsahu nejedná, je-li nakládáno
 1. s uhlovodíky ropného původu jako pohonnými hmotami při provozu jednotlivých dopravních prostředků silniční, drážní, vodní a letecké dopravy a mobilních mechanizačních prostředků včetně provozu vojenské techniky a materiálu, nebo
 2. s hnojivy a přípravky na ochranu rostlin při jejich přímé aplikaci.
17. **Ad 1)** Žalobce nejprve namítá, že v rámci řízení nebylo prokázáno, že by zacházel v rozhodném období se závadnými látkami ve větším rozsahu, neboť nebylo vůbec zjištěno (skutečné) množství závadných látek, s nimiž měl žalobce nakládat, tj. není zřejmé, zda byla naplněna skutková podstata deliktu. Její naplnění neprokazuje samotná definice dle §

2 písm. b) vyhl. č. 450/2005 Sb., ani sdělení provozovatelky penzionu, že nádrže jsou 2-3x v průběhu roku standardně plněny z jedné poloviny. Z takového zjištění dle žalobce není jisté (nebylo prokázáno), že by skutečně docházelo k nakládání ve větším rozsahu.

18. V posuzované věci je mezi účastníky sporné, zda žalobce zacházel se závadnými látkami ve větším rozsahu, přičemž správní orgány v tomto ohledu vycházely z vyhl. č. 450/2005 Sb. Městský soud souhlasí s žalovaným, že není podstatné, dojde-li přechodně (například v důsledku spotřeby) k poklesu objemu látky pod stanovenou hranici. Námitka žalobce však cílila na to, že v jeho případě nemělo být údajně *vůbec zjištěno skutečné množství* závadných látek, se kterými měl nakládat, natož pak *ani prokázáno*.
19. Ustanovení § 2 písm. b) vyhl. č. 450/2005 Sb. hovoří o zacházení ve větším rozsahu, *a to v kterémkoliv okamžiku*. Současně musí soud zdůraznit, že veškerá dotčená ustanovení vodního zákona, včetně předmětné skutkové podstaty, je nezbytné vykládat v souladu se smyslem a účelem tohoto zákona, kterým je především ochrana povrchových a podzemních vod (viz § 1 vodního zákona), jakožto nezbytné složky životního prostředí. Důraz je zde kladen na prevenci a v tomto ohledu je nutné vnímat i existenci a schválení havarijního plánu k poskytnutí rychlého a přesného návodu pro případnou havárii, jakmile uživatel bude (kdykoli) disponovat větším množstvím látek. Pokud tedy bude zjištěno a prokázáno, že uživatel skutečně (někdy) nakládal s látkami ve větším rozsahu, aniž by měl schválený havarijní plán, dojde k naplnění skutkové podstaty. Vztaheno na nyní projednávanou věc, městský soud proto musel posoudit, zda bylo takové nakládání ve větším množství u žalobce zjištěno, resp. prokázáno.
20. Jediným a klíčovým podkladem v této souvislosti je dílčí protokol ČIŽP o průběhu kontroly sepsaný dne 24. 9. 2014, ve kterém protokolující inspektor zapsal, že dle sdělení provozovatelky penzionu jsou nádrže plněny částečně (max. 500 l) s četností cca 2 – 3x za rok a při stáčení je vždy k armaturám umístěna havarijní plechová vana. ČIŽP na základě tohoto sdělení pak v prvoinstančním rozhodnutí dospěla k závěru, že z uvedeného vyplývá, že nádrže jsou plněny max. do objemu $4 \times 500 \text{ l} = 2\,000 \text{ l}$. Žalovaný se posléze s tímto závěrem ztotožnil, když konstatoval, že nádrže jsou standardně plněny z jedné poloviny, resp. do objemu 2 000 l. V tomto případě tak šlo o nakládání ve větším rozsahu s kapalnou látkou, tj. v množství přesahujícím 1 000 l.
21. K tomu soud uvádí, že protokol sám o sobě není vyloučen z důkazů ve správním řízení. Judikatura ale současně v této souvislosti konstatovala, že protokol není důkazem neotřesitelným; jeho závěry mohou být zpochybněny důkazy následně provedenými ve správním řízení nebo navrženými účastníkem řízení (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č.j. 6 Ads 46/2013 – 35), případně by neměly být údaje v protokolu strohé bez potřebné konkretizace, tj. protokol jako klíčový důkazní prostředek, z něhož správní orgány vycházejí, tak musí být dostačující zejména co do své konkrétnosti a průkaznosti (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č.j. 5 Ads 75/2014 – 40). Soud proto hodnotil skutkové okolnosti, resp. zda je závěr ohledně rozsahu nakládání dostatečně podložen, a v tomto ohledu nedostatky na straně správních orgánů neshledal.
22. Dle soudu byl závěr správních orgánů dostatečně podložen relevantním sdělením provozovatelky penzionu v protokolu. Jakkoli provozovatelka nespecifikovala konkrétní okamžik a množství (uvedla maximum), její sdělení bylo i tak postačující. Provozovatelka dle soudu měla potřebnou znalost situace a žalobce navíc zůstal ve vztahu k tomuto

věcnému sdělení pasivní v průběhu řízení až do podání odvolání, kdy poprvé namítl neurčitost množství. Současně však po celou dobu soustředil svou obranu na tvrzení, že havarijní plán má. K tomu je tedy nutné konstatovat, že pokud by žalobce se závadnými látkami nenakládal ve větším rozsahu, havarijní plán by vůbec nepotřeboval. Přesto trval na tom, že jej má a je schválený, jakkoli se toto následně ukázalo jako nepodložené (viz dále v textu). Sám tedy připouštěl nakládání ve větším rozsahu. S ohledem na kontext posuzované věci tak mohly mít správní orgány legitimní důvod vycházet ze sdělení provozovatelky, aniž by přesně zjistily konkrétní okamžik, kdy skutečně bylo v nádržích více než 1000 l závadných látek.

23. V souladu se zásadou materiální pravdy musí správní orgán vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu), čemuž odpovídá zásada vyšetřovací (vyhledávací), podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Správní orgány tak musí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či lhostejnosti účastníka řízení. Nicméně soud v posuzované věci nedospěl k závěru, že by skutkový stav ohledně množství závadných látek byl natolik nejasný nebo mezerovitý, tj. že by se správní orgány musely postarat o odstranění nejasností a mezer nějakým dalším dokazováním. Správní spis neobsahuje žádný údaj, který by uvedl správní orgány do pochybností ohledně správnosti a úplnosti skutkového stavu ve vztahu k četnosti a objemu plnění nádrží. Výše uvedený protokol, resp. sdělení provozovatelky v něm uvedené tak dle soudu z hlediska skutkového zjištění ob stojí a současně v tomto případě postačoval ke konstatování, že žalobce nakládal s látkami ve větším rozsahu.
24. Námitku tak soud neshledal důvodnou.
25. **Ad 2)** Dále žalobce namítá, že ze strany ČIŽP nebylo v prvoinstančním rozhodnutí dostatečným způsobem zdůvodněno zamítnutí návrhu žalobce na výslech svědka. Žalovaný místo zrušení rozhodnutí konstatoval, že důvody odmítnutí návrhu jsou i přes strohost odůvodnění zřejmé. Dle žalobce však absentovalo věcně adekvátní odůvodnění, kvůli čemuž bylo rozhodnutí nepřezkoumatelné.
26. K tomu soud uvádí v souladu s tím, co již konstatovaly správní orgány, že není jejich povinností provést všechny navržené důkazy (srov. § 52 správního řádu). Současně však platí, že musí o vznesené návrhy posoudit a pokud jim nevyhoví, musí ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedly. Jestliže tak neučiní, poruší právo účastníka na obhajobu a spravedlivý proces (viz například náleze ze dne 4. 9. 2002 ve věci sp. zn. I. ÚS 113/02, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, resp. ve vztahu ke správnímu trestání viz například rozsudek téhož soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48).
27. V posuzované věci soud ze spisového materiálu ověřil, že žalobce byl ČIŽP výslovně žádán o doložení platného a aktuálního havarijního plánu schváleného příslušným vodoprávním úřadem, případně měl uvést, zda vůbec takový plán existuje či nikoli. Žalobce nejprve reagoval toliko předložením nedatovaného a neschváleného havarijního plánu, jehož platnost skončila již v roce 2010. Posléze uvedl, že požadované doklady nemá u sebe a z důvodu nepřítomnosti kompetentní osoby, která je má v držení, je není schopen předložit. Následně, že od osoby (opět nijak nespecifikované), která má havarijní plán v držení, jej nemůže jakýmkoli způsobem vymoci. Žalobce setrval na tom, že schválený

havarijní plán má. K prokázání toho, že žalobce vyvíjí maximální možné úsilí k jeho získání, navrhl výslech obchodního a technického zástupce, který může potvrdit, že plán existuje.

28. ČIŽP k tomu ve svém rozhodnutí výslovně konstatovala, že žalobce neuvedl onu kompetentní osobu, která má havarijní plán předložit. Následně navržený svědek, obchodní a technický zástupce, již s ČIŽP jednou komunikoval emailem dne 29. 9. 2014 před jmenováním právního zástupce žalobce a havarijní plán nepředložil. Dle ČIŽP tak bylo jednání žalobce, resp. právního zástupce pouze účelovým prodlužováním řízení ve snaze ho zmařit. Nejednalo se přitom o nějaký speciální doklad, nýbrž povinný doklad, který má být součástí běžné provozní dokumentace.
29. Z rozhodnutí je tedy zřejmé, jak správní orgán o navrženém výsledku svědka uvažil, tj. že jeho provedení není třeba, neboť jeho provedení by do řízení nic nového nemohlo přinést (návrh byl toliko účelový). Takové zdůvodnění bylo dle soudu postačující a adekvátní návrhu žalobce. V kontextu věci je nutné uvést, že žalobce nikdy nekonkretizoval údajnou kompetentní osobu disponující schváleným havarijním plánem, případně jakými způsoby se snaží jej údajně vymoci, natož aby jej někdy doložil. Navržený svědek měl navíc prokázat pouze úsilí žalobce k získání schváleného plánu, přičemž jeho existence byla ČIŽP vyvrácena na základě informace od vodoprávního úřadu ze dne 23. 1. 2015, který výslovně potvrdil, že od 1. 1. 2011 do 24. 11. 2014 žádný plán neschválil. Tvrzení o jeho existenci tak bylo lživé a ve spojení s návrhem na výslech svědka mělo naopak za cíl jen účelově prodlužovat řízení.
30. Jak navíc následně doplnil a vysvětlil žalovaný, havarijní plán má být dostupný pro případ havárie v místě nakládání s látkami, jeho existenci, resp. předložení nelze nahradit tvrzením svědka (návrh nebyl relevantním důkazem). Toto odůvodnění je již zcela přiléhavé a dostatečné. Vzhledem ke skutečnosti, že dvoustupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek, tak chybu prvoinstančního orgánu může napravit odvolací orgán. I pokud by tedy soud nahlížel na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí jako v této části na nedostatečné, tak toto pochybení bylo napraveno žalovaným.
31. Námitka proto není důvodná.
32. **Ad 3)** Žalobce rovněž namítá, že nebylo na jisto prokázáno, že žalobce nakládal se závadnými látkami bez schváleného havarijního plánu. Došlo proto k rozporu s § 3 správního řádu, přičemž správní orgány postupovaly a rozhodovaly toliko na základě formální pravdy. Nebyl tak zjištěn skutečný stav věci.
33. Městský soud souhlasí s žalobcem v tom, že § 3 správního řádu zakotvuje zásadu materiální pravdy, tj. nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Nejvyšší správní soud pak například v rozsudku ze dne 18. 3. 2018, č. j. 3 Ads 112/2014 – 31, shledal, že zásada je rozvedena v § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, podle něž správní orgán zásadně opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí a je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. (...) v souladu s touto zásadou je povinností správního orgánu z vlastní iniciativy a vlastními prostředky objasňovat sporné, pochybné nebo zpochybněné skutečnosti. V rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 – 53, týž soud uvedl, že aplikace zásady materiální pravdy je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je

zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě.

34. Vztaženo na nyní posuzovanou věc soud na rozdíl od žalobce neshledal, že by došlo k porušení § 3 správního řádu. Jak bylo uvedeno výše, žalobce nikdy nekonkretizoval osobu, která údajně měla mít schválený havarijní plán k dispozici, ani neuvedl, co by mu v tom mělo bránit. Navrhovaný výslech svědka, který by údajně dosvědčil vynakládání úsilí za účelem získání plánu, na tomto nic nemění. ČIŽP si naopak za účelem zjištění stavu věci u vodoprávního úřadu sama ověřila, že žalobce nedisponoval od 1. 1. 2011 do 24. 11. 2014, tj. včetně období relevantního z hlediska kontroly, žádným schváleným havarijním plánem (viz informace ze dne 23. 1. 2015). Tvrzení žalobce, že schválený havarijní plán měl, se tak ukázalo jako lživé, neboť vodoprávní úřad žádný havarijní plán vyjma plánu ze dne 24. 11. 2014 neschválil. Není tedy pravdou, že by správní orgány rozhodovaly pouze na základě toho, že žalobce havarijní plán nepředložil, resp. že by rezignovaly na svou povinnost dle § 3 správního řádu.
35. Městský soud proto konstatuje, že skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu, což bylo řádně zdůvodněno. Současně soud v této souvislosti neshledal, že by skutečnosti, které vyšly během řízení najevo, nebyly správními orgány objektivně zhodnoceny.
36. Námitku soud nepovažuje za důvodnou.
37. **Ad 4)** Žalobce konečně namítá, že výše uložené pokuty je nepřiměřená zejména s ohledem na to, že nevznikla žádná škoda, místa skladování byla zabezpečena a byly pravidelně prováděny těsnostní zkoušky nádrží. Nebylo tak přihlédnuto ke všem okolnostem, za kterých měl být správní delikt spáchán.
38. V tomto ohledu soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu podotýká, že při přezkoumávání rozhodnutí, kterým byla uložena pokuta za správní delikt, soud zkoumá, zda byly naplněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí, potažmo zda dbal mezi správního uvážení stanovených zákonem (srov. například rozsudek ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87).
39. Stanovení výše pokuty je pak předmětem volného uvážení správního orgánu, které podléhá soudnímu přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48, obdobně rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55). Současně finanční postih musí být znatelný v majetkové sféře, tedy nikoli zanedbatelný, a nutně v sobě musí obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih postrádal smysl. Při ukládání sankce je správní orgán povinen zabývat se kritérii vyplývajícími ze zákona. Správnímu orgánu je však nadále ponecháno na úvaze, zda přihlédne ještě k hlediskům dalším v zákoně neuvedeným, leč pro projednávaný případ významným (k tomu srov. rozsudek téhož soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 6 As 34/2008-54). Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

40. Jak již soud uvedl výše, v tomto případě byla chráněným zájmem ochrana nezbytné složky životního prostředí – povrchových a podzemních vod, přičemž povinnost schválení havarijního plánu představuje povinnost preventivního charakteru. V opačném případě již dochází k ohrožení chráněného zájmu, neboť havarijní plán slouží k tomu, aby v případě havárie byly následky události co nejmenší z důvodu rychlosti a účinnosti postupů v něm uvedených. Soud v souladu se správními orgány konstatuje, že materiální stránka správního deliktu byla žalobcem naplněna, nebylo nutné, aby došlo k porušení zájmu, stačilo jeho ohrožení právě absencí schváleného plánu. Žalobce se tak dopustil správního deliktu, za nějž lze uložit pokutu až do výše 500 000 Kč.
41. Správní orgány ve prospěch žalobce vzaly v úvahu, že žalobce doložil havarijní plán schválený dne 24. 11. 2014, a dále k tomu, že místa skladování byla zabezpečena a že na nádržích byly prováděny těsnostní zkoušky. Na druhou stranu byla k tíži žalobce vzata v úvahu především lokalita, tj. II. zóna Národního parku Šumava, kde je kladena zvýšená pozornost na ochranu životního prostředí, navíc v těsné blízkosti dvou I. zón parku, jakož i povaha činnosti žalobce. Skutečnosti, že místa byla zabezpečena, resp. byly prováděny těsnostní zkoušky, se v důsledku odrazily právě ve výši uložené pokuty. Žalobce se proto mylí, pokud se domnívá, že k nim správní orgány nepřihlédly. Jak navíc správně uvedl žalovaný, může existovat mnoho forem havarijního stavu, která ani opatření přijatá žalobcem nemohou vyloučit. Již jen z tohoto důvodu je pro potencionální události potřebná existence havarijního plánu bez ohledu na to, že ještě k žádné škodě nedošlo.
42. Dle soudu se tak správní orgány přezkoumatelným způsobem vypořádaly s hledisky významnými pro rozhodování o výši pokuty a nevybočily z mezí či hledisek stanovených zákonem (§ 125l odst. 2 vodního zákona). Úvahy, které je vedly k uložení pokuty v dané výši, jsou v rozhodnutí popsány srozumitelně a určitě. Soud se s nimi ztotožňuje. Výše sankce za protiprávní jednání musí mít kromě preventivního charakteru i charakter represivní, jak bylo uvedeno výše. V návaznosti na výše uvedenou pokutu, kterou správní orgány ve výsledku žalobci uložily ve výši 80 000 Kč, a která představuje toliko 16 % maximální výše sankce, tj. byla stále uložena při dolní hranici zákonné sazby, nelze proto považovat za nepřiměřenou.
43. Námitka není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
45. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2019

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu